

Arrest

nr. 241 923 van 6 oktober 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Handelend in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X, X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. JORDENS
Rue de Wynants 23
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 6 februari 2020 in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X, X en X hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 januari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 augustus 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat G. JORDENS, en van attaché E. GUSSÉ, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekende partijen, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen op 9 november 2019 België binnen met hun identiteitskaart en verzoeken op 14 november 2019 om internationale bescherming. Op 23 januari 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van elk van hen een beslissing houdende niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat). Dit zijn de

thans bestreden beslissingen, die op 24 januari 2020 aan verzoekende partijen aangetekend worden verzonden.

De eerste bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoeker wordt genomen, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een staatsburger van Irak. U bent een sjiitische moslim van Arabische afkomst. U woonde in Nasiriyah in de provincie Dhi Qar. U bent sedert 2003 getrouwd met B. H. K. (...) en heeft vier kinderen: Z. (...) (15), Za. (...) (12), M. (...) (9) en R. (...). U reisde in oktober 2017 via Turkije naar Griekenland.

Op 10 oktober 2017 kwam u aan op Chios waar u een verzoek om internationale bescherming indiende. Op 18 december 2017 kreeg u een negatieve beslissing. U bent dan overgebracht naar het opvangkamp in Malakasa bij Athene. U tekende beroep aan tegen de negatieve beslissing over uw verzoek om internationale bescherming maar heeft volgens uw verklaringen voor uw vertrek uit Griekenland geen beslissing in beroep ontvangen.

In september 2019 gingen uw vrouw en dochter boodschappen doen in Athene. Toen heeft een groep mensen uw vrouw aangerand. Uw vrouw heeft toen een epilepsieaanval gekregen. Uw dochter Za. (...) begon te roepen en viel flauw op de grond. Toen liepen die mensen weg. U heeft hierover geen klacht ingediend bij de politie. Za. (...) was onder enorme indruk van wat gebeurd was. Ze plast sindsdien in haar broek. U heeft gedurende drie maanden een afspraak met een dokter gevraagd voor uw dochter maar heeft nooit een afspraak gekregen. Als gevolg van wat ze in Griekenland heeft ondergaan heeft uw dochter epilepsie. Naast dit incident haalt u ook de moeilijke levensomstandigheden aan in Griekenland in het opvangkamp in Malakasa: uw gezin zou daar geen medische zorg hebben gekregen, er zouden geen scholen zijn geweest voor de kinderen en als asielzoeker die nog geen beslissing over zijn aanvraag zou hebben gekregen, zou u geen recht hebben gehad om te werken.

U verbleef in Malakasa tot uw vertrek met behulp van een smokkelaar naar België op 9 november 2019.

Op 14 november 2019 diende u een verzoek om internationale bescherming in in België.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: de identiteitskaarten van uw gezin (origineel), uw huwelijksakte (origineel), uw rijbewijs (kopie), twee foto's van uw zoon Z. (...) (origineel), en medische documenten van uw familie (kopie).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard.

Hoewel u verklaart dat u in Griekenland een weigeringsbeslissing ontving inzake uw verzoek om internationale bescherming, dat u daarna in beroep ging, maar dat u in de periode dat u nog in Griekenland verbleef géén antwoord kreeg in de beroepsprocedure (CGVS, A. (...), 09.01.2020, p 4), blijkt uit andere elementen in uw administratief dossier dat u wel degelijk reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, met name in Griekenland. Volgens het "Eurodac Search Result" dat in uw administratief dossier werd gevoegd, werd u immers reeds internationale bescherming verleend in een andere lidstaat van de Europese Unie in de loop van de voorbije drie jaar (zie de nota "Eurodac Hit 'M'", waarvan kopie in uw administratief dossier, als interpretatieinstrument van uw "Eurodac Search Result"). U legt geen informatie neer waaruit het tegendeel kan blijken.

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming in een andere lidstaat van de Europese Unie geniet, niet-ontvankelijk te verklaren.

U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

U verklaarde dat u Griekenland verliet omwille van het feit dat uw vrouw werd aangerand. U vreest dat dit zich opnieuw zou kunnen voordoen in de toekomst. Naast de veiligheidssituatie haalt u ook aan dat uw dochter geen behandeling kreeg voor de psychologische gevolgen van het incident, dat er in het kamp geen scholen waren, dat u niet kon werken omdat u als asielzoeker in procedure geen recht had om te werken en u nergens naar toe kon.

Vooreerst moet opgemerkt worden, dat u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming heeft tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt internationale bescherming gekregen in Griekenland. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

Wat betreft de poging tot aanranding waarvan uw vrouw het slachtoffer was dienen we er u op te wijzen dat dit een eenmalig feit was. U geeft dat ook zelf aan (CGVS, A. (...), 09.01.2020, p 10; CGVS, K. (...), 09.01.2020, p.6). Hoewel dit een betreurenswaardig incident is, is dit een incident dat eender waar had kunnen gebeuren en waar geen enkel land een absolute bescherming tegen kan bieden. Op de vraag of u indicaties heeft of een dergelijk incident zich opnieuw zou kunnen voordoen, geeft u enkel een vaag antwoord. U verklaart dat er in Athene langs alle kanten chaos is en er veel problemen zijn op straat (CGVS, A. (...), 09.01.2020, p 10; CGVS, K. (...), 09.01.2020, p.6). We merken ook op dat u over dit incident geen klacht heeft ingediend bij de politie (CGVS, A. (...), 09.01.2020, p 8; CGVS, K. (...), 09.01.2020, p.5). Uw vrouw geeft hierover aan dat dit het gevolg is van taalproblemen. Het feit dat u de taal niet spreekt in Griekenland betekent echter niet dat u geen mogelijkheid hebt om (eventueel met de hulp van anderen) een klacht in te dienen of dat de Griekse overheid in geval van dergelijke incidenten geen bescherming zou kunnen of willen bieden.

Wat betreft uw verklaring dat uw dochter geen behandeling kreeg voor de psychologische gevolgen bij haar van de aanranding waar uw vrouw en uw dochter het slachtoffer van waren (CGVS, A. (...), 09.01.2020, p.13), dient te worden opgemerkt dat u, in tegenstelling tot wat u zelf beweert, houder bent van een internationaal beschermingsstatuut, met de daaraan verbonden rechten, inclusief het recht op medische hulp. Het CGVS erkent de moeilijke levensomstandigheden in de opvangkampen maar stelt vast dat niet besloten kan worden dat u na een terugkeer naar Griekenland niet in staat zou zijn uw rechten op vlak van medische zorg daar te doen gelden noch dat u geen beroep zou kunnen doen op de aangeboden hulp. We merken bovendien ook op dat u geen bewijs aanlevert dat de epilepsie die bij uw

dochter is vastgesteld het gevolg is van de aanranding waar uw vrouw en dochter het slachtoffer van waren of dat hier in Griekenland geen behandeling voor zou mogelijk zijn.

In verband met de medische problemen van uw dochter en zoon dient hoe dan ook te worden opgemerkt dat deze op zich geen verband houden met de criteria van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 78/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Wat betreft uw bewering dat u in Griekenland niet kon werken omdat u dit recht niet zou hebben gehad als asielzoeker in procedure, dient opnieuw te worden opgemerkt dat u volgens de informatie waarover het CGVS beschikt houder bent van een internationaal beschermingsstatuut, met de daaraan verbonden rechten, inclusief het recht op werk. U heeft echter niet geprobeerd werk te vinden in Griekenland (CGVS, K. (...), 09.01.2020, p. 7). Bovendien, ondanks het feit dat u pas in november 2019 naar België vertrok zei u dat u reeds in 2017 beslist had om naar België te komen, maar dat het moeilijk was (CGVS, A. (...), 09.01.2020, p.6). In tussentijd zou u geen enkele inspanning hebben geleverd om werk te vinden.

Wat betreft uw bewering dat er in het opvangcentrum geen scholen waren en u ook nergens naar toe kon verwijzen we nogmaals naar het feit dat u en uw gezin houder zijn van een internationaal beschermingsstatuut. Hoewel het CGVS zoals hoger aangegeven niet ontkent dat de situatie in de opvangkampen in Griekenland problematisch kan zijn, ook wat betreft de toegang tot taallessen en onderwijs, kan u zich als houder van dergelijk internationaal beschermingsstatuut in Griekenland vestigen waar u wil en hebben uw kinderen wel degelijk recht op onderwijs op dezelfde manier als de Griekse burgers. U heeft duidelijk niet geprobeerd uw rechten in de praktijk te verkrijgen. U heeft zich niet geïnformeerd over uw rechten en plichten (CGVS, K. (...), 09.01.2020, p. 8). U zegt zelfs dat er geen rechten zijn en het niet zoveel uitmaakt of je een statuut hebt of niet (CGVS, A. (...), 09.01.2020, p.14). U verwijst op de vraag of u geprobeerd heeft uw rechten in de praktijk te verkrijgen enkel naar de verantwoordelijkheid van het kamp (CGVS, A. (...), 09.01.2020, p.6). Hieruit kan echter niet besloten worden dat u na een terugkeer naar Griekenland niet in staat zou zijn uw rechten daar te doen gelden noch dat u geen beroep zou kunnen doen op de aangeboden hulp.

Gelet op de voorgaande vaststellingen, dient te worden vastgesteld dat u geen gegronde vrees koestert of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Griekenland loopt, dat uw basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat uw levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).

De door u voorgelegde documenten wijzigen niets aan de voorgaande appreciatie. De identiteitskaarten van uw gezin, uw huwelijksakte en uw rijbewijs attesteren enkel uw identiteit. De twee foto's van uw zoon Z. (...) houden verband met de problemen die jullie in Irak gekend hebben en zijn niet relevant voor de beoordeling van uw nood aan bescherming ten opzichte van Griekenland, het land waar u over een internationale beschermingsstatus beschikt. De medische documenten in het dossier attesteren enkel de bestaande medische problemen binnen uw gezin die hier op zich niet ter discussie staan. De bewering dat de epilepsie die is vastgesteld bij uw dochter het gevolg is van de aanranding waarvan uw vrouw en uw dochter het slachtoffer waren kan hieruit echter niet worden geconcludeerd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister voor Asiel en Migratie op het feit dat u internationale bescherming hebt verkregen in Griekenland en dat u niet mag worden teruggeleid naar Irak.”

De tweede bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoekster wordt genomen, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een staatsburger van Irak. U bent een sjiitische moslim van Arabische afkomst. U woonde in Nasiriyah in de provincie Dhi Qar. U bent sedert 2003 getrouwd met T. A. M. A. (...) en heeft vier kinderen: Z. (...) (15), Za. (...) (12), M. (...) (9) en R. (...). U reisde in oktober 2017 via Turkije naar Griekenland.

U baseert zich voor uw verzoek om internationale bescherming op dezelfde motieven als uw echtgenoot, die het volgende verklaarde:

“(…)”

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U baseert uw huidige asielaanvraag op dezelfde motieven die werden aangehaald door uw echtgenoot, T. A. M. A. (...). In het kader van de door hem ingediende verzoek om internationale bescherming heeft het Commissariaat-generaal (CGVS) een beslissing tot niet-ontvankelijkheid genomen, gezien hij reeds over een statuut van internationale bescherming beschikt in een andere EU-lidstaat, in casu Griekenland. Gezien u eveneens over een statuut van internationale bescherming beschikt in Griekenland en u zich voor uw verzoek op dezelfde motieven baseert als uw echtgenoot meent het CGVS dat uw verzoek om dezelfde redenen niet-ontvankelijk dient te worden verklaard.

De beslissing van uw echtgenoot werd als volgt gemotiveerd:

“(…)”

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister voor Asiel en Migratie op het feit dat u internationale bescherming hebt verkregen in Griekenland en dat u niet mag worden teruggeleid naar Irak.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 33 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), van artikel 22bis van de Grondwet, van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 48/6, § 5, en 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekende partijen betwisten de analyse van de commissaris-generaal op basis waarvan hun verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard en menen terecht te vrezen voor een risico op ernstige schade in de vorm van een onmenselijke en vernederende behandeling in Griekenland, niettegenstaande deze lidstaat van de Europese Unie hen internationale bescherming heeft verleend.

Verzoekende partijen verwijzen naar het wettelijk kader verleend door artikel 57/6, § 3, van de Vreemdelingenwet en artikel 33 van de richtlijn 2013/32/EU en de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) inzake de interpretatie en toepassing van deze laatste bepaling. Zij stellen tevens dat uit de conclusie van de advocaat-generaal bij het Hof van Justitie blijkt dat de niet-ontvankelijkheidsgrond geen toepassing mag vinden indien de levensomstandigheden van personen aan wie door een andere lidstaat internationale bescherming is toegekend in strijd zijn met artikel 4 van het Handvest. Zij betogen dat de redenering van het Hof van Justitie *in casu* moet worden gevolgd, gelet op enerzijds, de objectieve informatie die ter ondersteuning van onderhavig beroep wordt verstrekt, en anderzijds, hun persoonlijke ervaring in Griekenland en de extreme kwetsbaarheid van hun gezin. Gezien de elementen die zij hieronder zullen uiteenzetten met betrekking tot het voorgaande, menen zij een reëel risico te lopen om slachtoffers te worden van een wrede, onmenselijke en vernederende behandeling bij terugkeer naar Griekenland, wat een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest zou betekenen.

Verzoekende partijen merken voorafgaand op dat zij in België vergezeld worden door hun vier minderjarige kinderen en dat zij ter ondersteuning van hun verzoeken om internationale bescherming verschillende medische documenten hebben ingediend waaruit blijkt dat verzoekster aan epilepsie lijdt, hun zoon Z. het slachtoffer was van ernstige verminkingen in Irak en hun dochter Za. aan incontinentie en aanvalsgewijze afwezigheden lijdt sinds zij in Griekenland getuige was van een gewelddadige aanval op haar moeder en recent met epilepsie werd gediagnosticeerd. Zij zetten in dit verband verder het volgende uiteen:

“Mevrouw K. B. (...) wordt medisch gevolgd voor haar epilepsie. Een afspraak wordt trouwens gepland op 12.02.2020 met de neurochirurg.

De jonge A. Z. (...) wordt medisch gevolgd voor zijn rechterhand. Een operatie wordt overwogen om hem in staat te stellen een bepaalde functie van de hand terug te krijgen. Hij volgt ook kinesithérapie en logopedie sessies. Het opvangcentrum bewaakt bovendien zijn psychische toestand.

De jonge A. Z. (...) wordt medisch gevolgd voor haar epilepsie. Het moet ook binnen een maand of twee worden beoordeeld door de kinderpsychiater om te zien of, ondanks de aanwezige medicatie, ook een psychologische/psychiatrische follow-up moet gestart worden.

Er is geen enkele twijfel over de extreme kwetsbaarheid van het gezin.

Het is ondenkbaar voor de verzoekers, en meer bepaald voor de jonge A. Z. (...) en Mevrouw K. B. (...), om een terugkeer naar Griekenland over te wegen waar ze hun ernstig traumas hebben meegemaakt.

Uit de bestreden beslissing blijkt echter niet dat de verwerende partij behoorlijk rekening heeft gehouden met de kwetsbaarheid van het gezin.

De motivatie van de bestreden beslissing - die op geen enkele objectieve bron gebaseerd wordt (zie hieronder) - getuigt integendeel van een flagrant gebrek aan voorzichtigheid en flexibiliteit in de analyse van de verwerende partij.

De verwerende partij, die geen rekening heeft gehouden met het feit dat verzoekers door hun 4 minderjarige kinderen worden vergezeld en met de medische/psychologische kwetsbaarheid van meerdere familieleden, heeft kennelijk haar zorgvuldigheidsplicht en artikel 48/6, §5, van de wet van 1980 - die haar verplicht om een individuele, objectieve en onpartijdige analyse uit te voeren rekening houdend met alle relevante feiten en ingediende documenten - geschonden."

Verzoekende partijen betwisten ten stelligste dat overeenkomstig het recht van de Unie aan hun status diverse rechten en voordelen verbonden zijn op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie, zoals in de bestreden beslissingen wordt gesteld. Het betreft volgens hen een algemene en stereotiepe bewering, die geenszins de realiteit van de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland weerspiegelt. Zij betogen dat deze bewering van de commissaris-generaal enerzijds op geen enkele objectieve bron is gebaseerd en anderzijds des te meer betwistbaar is aangezien alle informatie uit actuele en betrouwbare bronnen aantoonde dat de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland uiterst zorgwekkend is. Wat betreft het genot van hun rechten in de algemene zin van het woord, stellen verzoekende partijen dat, in tegenstelling tot wat de commissaris-generaal beweert, het Griekse ministerie van Migratie en Asiel op zijn website zelf aangeeft dat de staat geen huisvesting voorziet, het recht op werk niet kan garanderen en geen enkele uitkering verleent (behalve een invaliditeitsuitkering aan personen met een beperking). Onder verwijzing naar uittreksels uit juridische nota's van Pro Asyl en Refugee Support Aegean van respectievelijk 23 juni 2017 en 30 augustus 2018 over de levensomstandigheden van begunstigten van internationale bescherming in Griekenland (stukkenbundel verzoekende partijen, stukken 6 en 7) en het landenrapport van AIDA (Asylum Information Database) van maart 2019 met betrekking tot de situatie in Griekenland (stukkenbundel verzoekende partijen, stuk 8), betogen verzoekende partijen dat alle recente en objectieve geraadpleegde bronnen het er over eens zijn dat administratieve en bureaucratische belemmeringen, het ontbreken van door de staat georganiseerde acties om hun specifieke situatie te verhelpen, de niet-toepassing van de wet en de impact van de economische crisis houders van internationale bescherming beletten hun rechten te genieten. Zij benadrukken dat in voormeld AIDA-rapport kan worden gelezen dat de internationale beschermingsstatus in Griekenland geen waardig leven kan garanderen voor personen die bescherming genieten en niet meer is dan bescherming 'op papier'. Vervolgens gaan zij, onder verwijzing naar voormelde en andere bronnen die zij bij hun verzoekschrift voegen, specifiek in op de situatie op het vlak van toegang tot de arbeidsmarkt, huisvesting, gezondheidszorg en onderwijs. Zij stellen dat zij persoonlijk getuigen en slachtoffers waren van de door de bronnen beschreven ernstige tekortkomingen inzake toegang tot de gezondheidszorg en verwijzen naar hun verklaringen volgens de welke zij, na de aanval op verzoekster, ondanks meerdere verzoeken daartoe, na drie maanden nog steeds geen enkele arts hadden gezien, terwijl hun dochter Za. duidelijk leed aan een ernstig trauma na deze aanval waarvan zij getuige was. Volgens hen verandert het feit dat zij in Griekenland internationale bescherming hebben verkregen in de praktijk niets aan hun toegang tot gezondheidszorg. Zij wijzen erop dat verzoekers om internationale bescherming volgens voormelde website van het ministerie van Migratie en Asiel in principe net als personen die internationale bescherming genieten (gratis) toegang hebben tot gezondheidszorg, maar dat zij hebben uitgelegd dat ze geen toegang hebben gehad tot medische zorgen in Griekenland, ondanks hun meerdere verzoeken daartoe, toen zij nog asielzoekers waren en mogelijks zelfs nadat zij al "als vluchtelingen werden erkend", omdat zij niet weten wanneer zij hun status hebben gekregen. Zij merken op dat de commissaris-generaal in het administratief dossier geen informatie verstrekt die kan aantonen dat zij als begunstigten van internationale bescherming (en

niet langer uitsluitend verzoekers) daadwerkelijk toegang zouden kunnen hebben tot de zorg die zij zeer nodig hebben in geval van terugkeer naar Griekenland. Aldus bewijst de commissaris-generaal niet dat dit theoretische recht hen in de praktijk zal worden verleend, zo stellen verzoekende partijen, die het verder absoluut niet relevant achten dat zij geen bewijs aanleveren dat de epilepsie die bij hun dochter is vastgesteld het gevolg is van de aanranding waar verzoekster en hun dochter het slachtoffer van waren. De vraag is niet zozeer waarom Za. aan epilepsie lijdt maar wel of ze *“binnen een redelijke tijd en onder sociale dekking toegang zou kunnen hebben tot de zorg die ze nodig heeft in geval van terugkeer naar Griekenland”*, wat volgens hen niet het geval is. Evenmin relevant is volgens verzoekende partijen het motief dat hun medische problemen *“op zich geen verband houden met de criteria van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève”* en dat zij *“zich voor de beoordeling van medische elementen (dienen) te richten tot de geëigende procedure”*. Zij stellen de medische documenten niet te hebben ingediend om toekenning van de vluchtelingenstatus te rechtvaardigen doch wel om de kwetsbaarheid van hun gezin aan te tonen. De commissaris-generaal had hiermee rekening moeten houden, *quod non*, aldus verzoekende partijen. Verzoekende partijen betogen dat hun vrees om niet te kunnen genieten van medische/psychologische zorgen in geval van terugkeer naar Griekenland duidelijk gegrond is, zowel in het licht van de verstrekte objectieve informatie als in het licht van hun persoonlijke ervaring, en dat de pathologieën waaraan verzoekster en hun zoon Z. en dochter Za. lijden hun kwetsbaarheid aanzienlijk vergroten en bijgevolg ook het risico dat zij in geval van terugkeer naar Griekenland het slachtoffer worden van een onmenselijke en vernederende behandeling in strijd met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het Handvest. Ook wat het recht op toegang tot onderwijs betreft, wijzen verzoekende partijen erop dat zij hebben uitgelegd dat hun kinderen geen toegang hebben gehad tot onderwijs in Griekenland ondanks meerdere verzoeken daartoe, toen zij nog asielzoekers waren en mogelijks zelfs nadat zij al *“als vluchtelingen werden erkend”*, omdat zij niet weten wanneer zij hun status hebben gekregen. Zij merken op dat de commissaris-generaal in het administratief dossier geen informatie verstrekt die kan aantonen dat hun kinderen als begunstigden van internationale bescherming (en niet langer uitsluitend verzoekers) daadwerkelijk toegang tot onderwijs zouden kunnen hebben in geval van terugkeer naar Griekenland. Aldus bewijst de commissaris-generaal niet dat dit theoretische recht hen in de praktijk zal worden verleend, zo stellen verzoekende partijen.

Verzoekende partijen zijn verder van mening dat ook de perceptie van de Griekse bevolking ten opzichte van personen die internationale bescherming genieten op Grieks grondgebied waarschijnlijk hun angsten versterkt. Zij verwijzen in dit verband naar informatie over het negatieve beeld van mensen van vreemde origine in de Griekse media en de door de commissaris voor de mensenrechten van de Raad van Europa geuite bezorgdheid over het voortdurende racistische geweld en de opkomst van nieuwe extreemrechtse gewelddadige groeperingen die betrokken zijn bij aanvallen op migranten en bedreigingen tegen ngo's en verdedigers van migrantenrechten.

Verzoekende partijen menen dat uit alle voorgebrachte objectieve informatie blijkt dat de levensomstandigheden van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest en dat dit wordt bevestigd door de lezing van hun persoonlijke onderhoud.

Verzoekende partijen verwijzen verder naar enkele arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die volgens hen overeenkomstig de door hen bijgebrachte objectieve en bijgewerkte informatie *“de vrijwel totale afwezigheid van een beleid voor de opvang en integratie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland”* bevestigen.

Verzoekende partijen besluiten dat zij, gelet op hun persoonlijke ervaring in Griekenland en hun kwetsbaarheid, duidelijk het vermoeden van wederzijds vertrouwen hebben weerlegd en hebben aangetoond dat zij in Griekenland werden behandeld op een manier die onverenigbaar is met hun grondrechten. Het enkele feit dat zij sindsdien internationale bescherming hebben verkregen is volgens hen niet voldoende om aan te tonen dat zij niet zullen worden onderworpen aan een dergelijke behandeling in geval van terugkeer naar Griekenland.

Nog volgens verzoekende partijen vereist het hoger belang van hun kinderen dat zij daadwerkelijk bescherming kunnen genieten in Griekenland, *quod non*.

Op zijn minst dienen de bestreden beslissingen volgens verzoekende partijen te worden vernietigd en moet België *“verantwoordelijk worden gesteld voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van verzoekers”*. Het feit dat hen internationale bescherming werd verleend in Griekenland is volgens verzoekende partijen op zichzelf een ernstige aanwijzing dat zij aanspraak kunnen maken op

een erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van die wet. Zij menen dat de commissaris-generaal hun vrees ten aanzien van hun land van herkomst, Irak, moet beoordelen en dat hen internationale bescherming moet worden verleend in België.

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- de "*legal note*" betreffende de leefomstandigheden van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland van Pro Asyl en Refugee Support Aegean van 23 juni 2017 (stuk 6);
- een update van voormelde "*legal note*" van 30 augustus 2018 (stuk 7);
- uittreksels uit het "*Country Report: Greece*" van Asylum Information Database (AIDA) van maart 2019 (stuk 8);
- de beleidsnota "*Refugee Integration in Mainland Greece: Prospects and Challenges*" van de University of Glasgow van maart 2018 (stuk 9);
- een uittreksel uit het rapport "*Transitioning to a government-run refugee and migrant response in Greece*" van meerdere ngo's van december 2017 (stuk 10);
- een uittreksel uit het rapport van de Commissaris voor de Rechten van de Mens van de Raad van Europa van 6 november 2018 naar aanleiding van haar bezoek aan Griekenland van 25 tot 29 juni 2018 (stuk 11);
- een uittreksel uit de studie "*Integration of Refugees in Greece, Hungary and Italy. Comparative analysis*" van het Europees Parlement van december 2017 (stuk 12);
- een afdruk van de pagina getiteld "*Answers to questions regarding the rights of international protection applicants and beneficiaries of international protection*" op de website van het Griekse ministerie bevoegd voor migratiebeleid, http://asylo.gov.gr/en/?page_id=471 (stuk 13);
- medische documenten betreffende verzoekster (stuk 14);
- medische documenten betreffende de zoon Z. van verzoekende partijen (stuk 15);
- medische documenten betreffende de dochter Za. van verzoekende partijen (stuk 16).

2.2.2. Bij een aanvullende nota van 14 september 2020, die tevens ter terechtzitting wordt neergelegd, leggen verzoekende partijen overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet medische documenten betreffende verzoekster (bijlage 1) en een attest van een kinesitherapeut betreffende hun zoon Z. (bijlage 2) neer.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.1.1. Vooreerst benadrukt de Raad dat de bestreden beslissingen werden genomen op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren wanneer de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. De aangevoerde schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4 en 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet mist dan ook juridische grondslag.

2.3.1.2. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*". Onder "*middel*" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, doch geven zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze bepaling geschonden achten. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze artikel 1 van voormelde wet van 29 juli 1991, dat enkele door deze wet gehanteerde begrippen omschrijft, *in casu* geschonden zou zijn.

2.3.1.3. Aangaande de verwijzing naar artikel 33 van de richtlijn 2013/32/EU wordt opgemerkt dat deze bepaling is overgenomen in de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, *Kampelmann*, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91

en C-279/91, *Suffritti*, punt 13, en RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoekende partijen tonen dit *in casu* evenwel niet aan. Zij kunnen derhalve de schending van artikel 33 van de richtlijn 2013/32/EU niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

2.3.1.4. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissingen

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van voormelde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij zijn genomen.

In casu wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat het verzoek om internationale bescherming dat verzoeker indiende niet-ontvankelijk is omdat (i) uit elementen in zijn administratief dossier blijkt dat hij reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, met name in Griekenland, omdat (ii) hij geen gegronde vrees koestert of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Griekenland loopt, zijn basisrechten als persoon die er internationale bescherming geniet gegarandeerd zijn en zijn levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM, en omdat (iii) niets erop wijst dat zijn status van persoon die internationale bescherming geniet niet meer geldig is. Deze vaststellingen worden in de eerste bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Ook in de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat het verzoek om internationale bescherming dat verzoekster indiende niet-ontvankelijk is omdat zij haar verzoek om internationale bescherming op dezelfde motieven baseert als deze die werden aangehaald door verzoeker en in het kader van het door hem ingediende verzoek een beslissing tot niet-ontvankelijkheid werd genomen, gezien hij reeds over een statuut van internationale bescherming beschikt in Griekenland, waarbij de motieven van de eerste bestreden beslissing worden hernomen.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, voldaan. Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Het middel kan in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.3. Beoordeling van de ontvankelijkheid van de verzoeken om internationale bescherming

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, op basis waarvan de bestreden beslissingen werden genomen, bepaalt als volgt:

“(…)

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

“(…)

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie; (...)"

In de parlementaire voorbereiding van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet wordt nog het volgende gesteld:

"Paragraaf 3, 3° heeft betrekking op de niet-ontvankelijkheid van een verzoek wanneer de verzoeker reeds in een andere EU-lidstaat de vluchtelingenstatus heeft verkregen of, bij uitbreiding, de subsidiaire beschermingsstatus. Reeds voorafgaandelijk aan dit ontwerp van wet kon de Commissaris-generaal, indien de verzoeker al de vluchtelingenstatus had verkregen in een andere EU-lidstaat, het verzoek niet in overweging nemen op basis van artikel 57/6/3 dat door dit ontwerp wordt opgeheven. Omwille van redenen van uniformiteit met de bewoordingen van de richtlijn 2013/32/EU wordt ervoor geopteerd de benaming "niet-inoverwegingname" te vervangen door "niet-ontvankelijkheid" van het verzoek om internationale bescherming. De vaststelling dat het CGVS een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren omdat de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, houdt tevens in dat het CGVS een andere beslissing kan nemen indien blijkt dat de verzoeker aantoonbaar dat hij niet kan rekenen op die bescherming." (Parl. St. Kamer, 2016-17, nr. 54-2548/001, p. 107).

Deze praktijk is ingegeven door de betrachting om het verzoek om internationale bescherming van zij die reeds in een ander land internationale bescherming bekomen hebben op een meer efficiënte manier te behandelen en secundaire migratiestromen te voorkomen. Het betreft immers verzoeken om internationale bescherming waarvan kan worden vermoed dat de verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming in België precies omdat hij reeds in een ander land internationale bescherming geniet.

Zulks geldt in voorliggend geval, dat betrekking heeft op een situatie waarin verzoekende partijen internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat, *in casu* Griekenland. In de eerste bestreden beslissing wordt in hoofde van verzoeker immers terecht als volgt geoordeeld:

"Hoewel u verklaart dat u in Griekenland een weigeringsbeslissing ontving inzake uw verzoek om internationale bescherming, dat u daarna in beroep ging, maar dat u in de periode dat u nog in Griekenland verbleef géén antwoord kreeg in de beroepsprocedure (CGVS, A. (...), 09.01.2020, p 4), blijkt uit andere elementen in uw administratief dossier dat u wel degelijk reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, met name in Griekenland. Volgens het "Eurodac Search Result" dat in uw administratief dossier werd gevoegd, werd u immers reeds internationale bescherming verleend in een andere lidstaat van de Europese Unie in de loop van de voorbije drie jaar (zie de nota "Eurodac Hit 'M'", waarvan kopie in uw administratief dossier, als interpretatieinstrument van uw "Eurodac Search Result"). U legt geen informatie neer waaruit het tegendeel kan blijken."

Deze motivering, die in de tweede bestreden beslissing in hoofde van verzoekster integraal geciteerd wordt, wordt niet betwist in het verzoekschrift, noch blijkt dat verzoekende partijen thans niet langer over een internationale beschermingsstatus zouden beschikken in Griekenland. In dit verband onderstreept de Raad dat er een onderscheid gemaakt dient te worden tussen de internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Zulk een onderscheid vindt immers weerklank in het vigerende EU-acquis, waar richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en in artikel 24 de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd, zoals voorzien in de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de richtlijn 2011/95/EU. Te dezen brengen verzoekende partijen geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de hen verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin.

Aangezien de geldigheid van hun subsidiaire beschermingsstatus niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er op dat verzoekende partijen niet zouden kunnen terugkeren naar Griekenland of dat hun

verblijfsvergunning die verband houdt met hun status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen.

Uit het arrest van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 blijkt dat het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen EU-lidstaten vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Griekenland en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die internationale bescherming genieten, in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, het Verdrag van Genève en het EVRM (HvJ 19 maart 2019, "*Ibrahim e.a.*", overweging 84-85 e.v.).

Verzoekende partijen kunnen dit vermoeden slechts weerleggen wanneer zij aantonen dat de door Griekenland geboden bescherming niet langer effectief of toereikend zou zijn, met name dat er in Griekenland sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, met name wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 19 maart 2019, "*Ibrahim e.a.*", overweging 88-90 e.v.).

Blijkens de bestreden beslissingen is de commissaris-generaal van oordeel dat verzoekende partijen geen gegronde vrees koesteren of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Griekenland lopen, dat hun basisrechten als personen die er internationale bescherming genieten gegarandeerd zijn en dat hun levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM, nu (i) de poging tot aanranding waarvan verzoekster het slachtoffer was een eenmalig feit was en zij naar aanleiding hiervan geen klacht hebben ingediend bij de politie, (ii) niet besloten kan worden dat zij na een terugkeer naar Griekenland niet in staat zouden zijn om de aan hun internationale beschermingsstatus verbonden rechten op vlak van medische zorg daar te doen gelden noch dat zij geen beroep zouden kunnen doen op de aangeboden hulp en zij bovendien geen bewijs aanleveren dat de epilepsie die bij hun dochter is vastgesteld het gevolg is van de aanranding waarvan zij en verzoekster het slachtoffer waren of dat hier in Griekenland geen behandeling voor mogelijk zou zijn, (iii) de medische problemen van hun dochter en zoon op zich geen verband houden met de criteria van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en zij zich voor de beoordeling van medische elementen dienen te richten tot de geëigende procedure, met name een aanvraag voor een machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, (iv) zij als houders van een internationale beschermingsstatus in Griekenland het recht op werk genieten, maar niet geprobeerd hebben om er werk te vinden, en (v) hun kinderen recht op onderwijs hebben op dezelfde manier als Griekse burgers, maar zij duidelijk niet geprobeerd hebben hun rechten in de praktijk te verkrijgen.

In hun verzoekschrift wijzen verzoekende partijen (onder meer) op het feit dat zij in België vergezeld worden door hun vier minderjarige kinderen en dat zij ter ondersteuning van hun verzoek verschillende medische documenten hebben ingediend waaruit blijkt dat verzoekster aan epilepsie lijdt, hun zoon Z. het slachtoffer was van ernstige verminkingen in Irak en hun dochter Za. eveneens gediagnosticeerd werd met epilepsie. Gelet op deze medische problematiek en het feit dat zij allen medisch opgevolgd worden, bestaat er volgens verzoekende partijen geen enkele twijfel over de extreme kwetsbaarheid van hun gezin. Verzoekende partijen betogen verder dat de situatie in Griekenland op het vlak van toegang tot de gezondheidszorg ernstige tekortkomingen kent waarvan zij persoonlijk getuigen en slachtoffers zijn geworden. Zij stellen duidelijk te hebben uitgelegd dat zij na de aanval op verzoekster, ondanks meerdere verzoeken daartoe, na drie maanden nog steeds geen enkele arts hadden gezien, terwijl hun dochter Za. duidelijk aan een ernstig trauma leed. Het feit dat zij in Griekenland internationale bescherming hebben verkregen verandert volgens hen in de praktijk niets aan de toegang tot de gezondheidszorg aangezien zij ook in hun hoedanigheid van verzoekers om internationale bescherming in theorie reeds recht hadden op gezondheidszorg maar er geen toegang tot hebben gehad.

De Raad stelt enerzijds vast dat verzoekende partijen hun verklaringen volgens dewelke zij in Griekenland tevergeefs medische hulp hebben gezocht niet staven met enig begin van bewijs en dat

hoe dan ook niet blijkt dat zij zich daadwerkelijk beroepen hebben op de rechten en voordelen verbonden aan hun status van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland – zij het omdat zij niet wisten dat, laat staan wanneer, zij deze status verkregen hadden, zij het omdat hen deze status pas zou zijn toegekend na hun vertrek uit Griekenland. Anderzijds merkt de Raad op dat voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van hun verzoeken de voorzienbare levensomstandigheden van verzoekende partijen als personen die internationale bescherming genieten in Griekenland doorslaggevend zijn en hierbij rekening dient te worden gehouden met de actuele medische noden van verzoekende partijen en de mate waarin zij in Griekenland toegang hebben tot de vereiste medische zorg. In dit opzicht kan de Raad verzoekende partijen volgen in hun kritiek dat het *in casu* niet relevant is dat zij geen bewijs aanleveren dat de epilepsie van hun dochter – een element dat zij naar behoren attesteren en dat door de commissaris-generaal niet wordt betwist – het gevolg is van de aanranding waarvan verzoekster het slachtoffer was. Ook het motief dat de medische problemen van de kinderen van verzoekende partijen geen verband houden met de criteria van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of deze vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, in zoverre geen oorzakelijk verband met enig intentioneel menselijk handelen kan worden aangetoond, is *in casu* niet dienstig. De bestreden beslissingen werden immers genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, dat de commissaris-generaal de bevoegdheid verleent om het verzoek om internationale bescherming van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat niet-ontvankelijk te verklaren, voor zover de verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat de bescherming die hem in deze lidstaat werd verleend niet actueel of ontoereikend is. Indien medische problemen worden aangevoerd, dan dienen deze wel degelijk in de beoordeling te worden betrokken.

Te dezen stelt de Raad op basis van de stukken in het rechtsplegingsdossier vast dat in hoofde van verzoekster en minstens twee van de minderjarige kinderen van verzoekende partijen sprake is van een medische problematiek die verdere opvolging vereist. Zo blijkt verzoekster naar aanleiding van hoofdpijnklachten te zijn onderworpen aan diverse medische onderzoeken die het bestaan van een dermoïdcyste hebben aangetoond. Blijkens een verslag van 16 juli 2020 stelt de behandelende neurochirurg “een waakzame afwachterende houding voor met een nieuwe controle-NMR over 6 maanden” en werden hiervoor de nodige afspraken vastgelegd (zie bijlage 1 bij de aanvullende nota van 14 september 2020). Daarnaast kon reeds uit de stukken in het administratief dossier blijken dat verzoekster aan epilepsie lijdt (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 11, map met ‘documenten’, nr. 6). Daargelaten de vraag of de epilepsie van dochter Za. veroorzaakt of getriggerd werd door een traumatische ervaring in Griekenland, kan op basis van de medische stukken in het administratief dossier en deze gevoegd bij het verzoekschrift het bestaan van deze aandoening in haar hoofde en de nood aan verdere behandeling daarvan niet worden betwist (*ibid.*, nr. 6, en stukkenbundel verzoekende partijen, stuk 16). Evenmin kan op basis van de stukken in het administratief dossier worden betwist dat de rechterhand van zoon Z. ernstig verminkt is en dat een operatie kan helpen om de functie van deze hand deels te herwinnen (adm. doss., stuk 11, map met ‘documenten’, nr. 6, verklaring arts van 2 januari 2020). Uit fotokopieën van doktersvoorschriften gevoegd bij het verzoekschrift blijkt dat de behandelend arts op 2 januari 2020 meerdere logopedische en kinesitherapeutische behandelingen heeft voorgeschreven met het oog op het herwinnen van de functie van deze hand dan wel het leren schrijven met links (stukkenbundel verzoekende partijen, stuk 15). Bij voormelde aanvullende nota van 14 september 2020 voegen verzoekende partijen een verslag van een kinesitherapeut van 19 februari 2020 waaruit blijkt dat Z. aan het leren is om met de linkerhand te schrijven en, gezien de reeds geboekte vooruitgang na enkele sessies, mits de nodige oefening hierin verder kan verbeteren (zie bijlage 2 bij de aanvullende nota van 14 september 2020).

Verder stelt de Raad vast dat verzoekende partijen in hun verzoekschrift citeren uit rapporten waaruit blijkt dat, niettegenstaande de Griekse overheid maatregelen heeft genomen om de toegang tot de gezondheidszorg te waarborgen, er een aantal obstakels blijven bestaan die deze toegang in de praktijk vaak ernstig belemmeren. Uit deze informatie blijkt dat sommige gebreken, zoals tekorten aan medisch personeel en uitrusting, terug te voeren zijn op bezuinigingsmaatregelen die werden genomen naar aanleiding van de economische crisis en als dusdanig zowel vreemdelingen als de lokale bevolking treffen. Echter blijken er structurele tekortkomingen te zijn die personen met een internationale beschermingsstatus in een ongunstigere positie plaatsen. Zo klaagt UNHCR aan dat zorgdeskundigen niet correct geïnformeerd zijn over de rechten en documenten van asielzoekers en vluchtelingen en vaak weigeren hen te behandelen of door te verwijzen naar specialisten. Er blijken veel problemen en klachten te zijn over het verkrijgen van geneesmiddelen. Het gebrek aan tolken in ziekenhuizen en gezondheidscentra maakt de situatie nog moeilijker (stukkenbundel verzoekende partijen, stukken 6, 8

en 11). Verwerende partij heeft geen nota met opmerkingen ingediend teneinde verweer te voeren ten aanzien van voormelde geciteerde informatie.

De Raad besluit dat, gelet op het feit dat personen die internationale bescherming genieten in Griekenland zich daar in erg moeilijke en soms schrijnende (levens)omstandigheden kunnen bevinden en geconfronteerd kunnen worden met allerlei belemmeringen met betrekking tot onder meer de toegang tot gezondheidszorg, zoals blijkt uit de bij het verzoekschrift gevoegde informatie, en mede gelet op de medische problematiek in hoofde van verzoekster en twee van de minderjarige kinderen van verzoekende partijen, in verband waarmee zij meerdere medische attesten hebben bijgebracht waaruit blijkt dat zij verder medisch dienen te worden opgevolgd, verzoekende partijen in Griekenland mogelijks zullen terechtkomen in een situatie van onmenselijke of vernederende levensomstandigheden in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest. Gelet op het voorgaande en in het bijzonder dus de grote kwetsbaarheid van verzoekende partijen uit hoofde van hun medische noden, kan *in casu* worden aangenomen dat de in Griekenland verleende bescherming voor verzoekende partijen niet toereikend is en dienen de bestreden beslissingen te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 23 januari 2020 worden vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes oktober tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN